

BABÉRKOSZORÚ-DÍJAT KAPOTT DARVASI LÁSZLÓ – JÚNIUSBAN JELENIK MEG ÚJ KÖNYVE, A VIRÁGZABÁLÓK

# Hajnali véra kvarellek Tarján fölött

A Magyar Köztársaság Babérkoszorúja díjat vette át a nemzeti ünnepen kolégánk, Darvasi László, aki ez alkalomból beszélt lapunknak munkájáról, elkészült nagyregényéről, a Virágzabálókról, a szegedi bálnavillamosokról, Berlinről, az ufó New Yorkról, a törökszentmiklósi piac bundás kenyereiről. És persze a fociról.

**KOVÁCS ANDRÁS**

– Mikor jelenik meg új regényed, és hány esztendő eredménye ez a kötet?

– Jó hatesztendő nagy munkán lenni túl, a regény címe Virágzabálók, a 19. századi Szegeden és Bécsben játszódik, a reformkortól a nagy árvízig. Szándékaim szerint afféle metaregény, ami a kor kultúrájára, a reformkori mozgalmakra, a forradalmakra szokatlan látószögből néz. Egy virágos szegedi családtörténet. Azt is mondhatom, hogy a boldogság története. Vagy a boldogtalanság története. Beírtam ebbe a könyvbe magyar meséket, szerb legendákat, a cigányok világtörténetét is! Egy „másik” Szegedet írtam meg. Aki korrekt várostörténetet vár, inkább olvassa a jó Reiznert vagy Péter László tanár úr könyveit. Most egy kicsit olyan, mint amikor a gyerek kiköltözik a szülői házból. Szorongva várom a júniusi könyvhetet, amikor megjelenik.

– A színház szerelem. Dolgozol mostanában forgatókönyvön, drámán?

– A Nemzeti Színháznak írok darabot kilenc másik írókollégával egyetemben. A Biblia éve kapcsán mindenki kapott egyet a tízparancsolatból, és ahhoz írt tetszése szerinti művet. Én egy kicsit tüzeskedem. Fel-

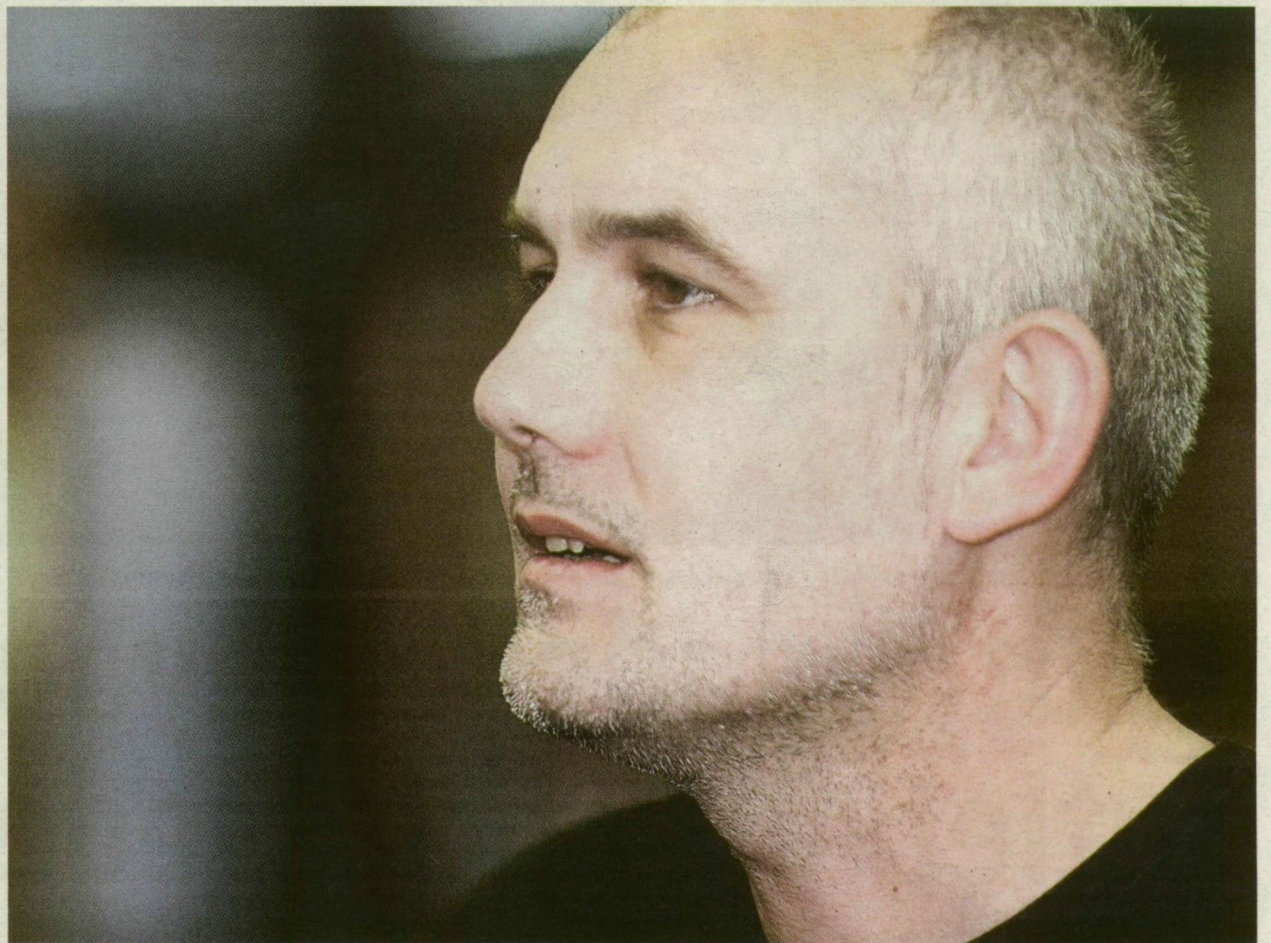
fölmelegedésben elromlott a tavasz, a nyár és a tél. De az ősz varázslatos maradt, hosszú és meleg, lassan vérzik el, és sárga, barna lángjait hetekig lobogtatják a lombok. Az őszi pompával nem bír a globalizmus, és, reméli Szív, a világválság sem. Lassan újabb kisregényeket állít össze a már meglévő Berlini fekete füzet mellé. Minap a Duna fölött látott egy elszállt, XS méretű női télikabátot, integettek egymásnak.

– Hogyan éred el, hogy kis nyelvekre is lefordítanak?

– Főként németre és hollandra fordítottak, de van szlovén, török, román, horvát, francia, cseh, és kiadás előtt áll a szerb és spanyol fordítás is. Nagyon örültem a török focis könyvnek. A kötet persze nem közvetlenül ballag át a horvát vagy a román szomszédhoz, először egy nagy nyelvet kell meghódítania, esetemben ez a német, aztán az ad vissza a régióba.

– Hány városban ébredtél az elmúlt fél év alatt?

– New Yorkban fantasztikus ébredni, a város soha nem alszik, az éjszaka mélyén is mozog, villog, kürtöl, szirénázik. Nincs pillanata, ami ne lenne érdekes. Berlinben nyugodtan ébred az ember, egy ideig jobbnak érzi magát, mint amilyen valójában. Bu-



■ DARVASI LÁSZLÓ: MINAP A DUNA FÖLÖTT LÁTOTT EGY ELSZÁLLT, XS MÉRETŰ NŐI TÉLIKABÁTOT SZÍV ERNŐ

Fotó: Schmidt Andrea

szeretem, amikor hevesebben lélegző őszi hajnalokon kopog a makk a József Atilla sugárúton. Jelzem, Törökszentmiklóson a hajnali piacon van bundás kenyér. New York ufó. Berlin óriási nő, a szerelmünk. Budapest táncosnő, akiről megtudtuk, hogy az anyukánk. Szeged Ovidius Tomiban, Törökszentmiklós meg mi magunk vagyunk, kisgyerek, maszatosan, kantáros rövidnadrágban.

– Berlin vagy Budapest?

– Budapest lélegzetelállítóan szép, tele kiállhatatlan emberrel, akik magyarok. Berlin világáros, rengeteg pénzzel, urbánus becsvágygal, sok kulturált és eleven kompromisszummal, a másság bejárattal. Magától értetődő, hogy megmaradt a Marx utca. A mi országunk néhány

éve még csak kényelmetlen hely volt, megannyi türelmetlen és indiszponált honfitárral. Mára elviselhetetlen állapotban van. Kertmagyarország, komország után tribünország, körülbelül. Erős marhaság lenne mindent a politikára kenni. Három apróságra hívnám föl a figyelmet, amelyből kettő föltlenül politikamentes. Egy, hogyan közlekedik a magyar. Kettő, hogyan áll sorba. Három, milyen kommenteket fűz bizonyos hírek margójára. Ezek is unikumok, nem csak a pusztában kószáló, tökök csikóslegények!

– Focizol még? Esetleg maradt élőben vagy tévés meccsen a Hertha?

– A Hertha vezet a Bundesligában. De engem már annyiszor becsapott a csapat, miközben éveig szurkoltam neki Dárdai és Király miatt, hogy ki-

szerttem belőle. Most sem lesz bajnok. Kicsi csapatoknak szurkolok, mint a Hoffenheim, a St. Pauli, vagy csak játékosoknak, mint Torres, a depressziós Berbatov, Hajnal. Látni, hogy az élsportban mekkora pénzek keringenek. Nem, ezt nem lehet büntetlenül csinálni. Valami tönkrement, nincs, de persze már Mándy is ezt mondta. Az a gyanúm, a sportban valami nagyon rossz közeledik. Vagy hogy mi már nem is sportot nézünk.

– A kiváló vagy az érdemes művész azonos mértékű elismerés a Babérkoszorú-díj. Neked mit jelent?

– A díj azt jelenti, hogy látnak téged, jónak és fontosnak vélik, amit csinálsz. A díjat megköszönöd és átveszed, és másnap reggel, akárhol is vagy éppen, dolgozol újra.

## → A legfontosabb díjak eddig

Móricz-ösztöndíj, Soros-ösztöndíj, DAAD egyéves német ösztöndíj, Krúdy-, Mészöly-, Márai-, Déry-díj, Lovagkereszt, József Attila-díj, Szegedért Alapítvány díja, Budapestért díj, Alföld-díj, Tiszatáj-díj, Németországban Brücke-díj, ahol a Nobel-díjas Günter Grass volt a laudáló.

gyűjtök a darabomban rendőrséget, templomot, iskolát. Mit mondjak, szépen égnek. Szóval afféle társadalmi szatíra lesz.

– Hogy van Szív Ernő?

– Februárban Berlinben azt bizonygatta német barátainak, hogy a nagy

dapesten jókat lehet reggelizni, estére elcsábít a színház, és nagyon lehet szeretni a Duna hidjait, amelyek különböző jellemek. Szegeden gyönyörűek a hajnalok, a véra kvarellek Tarján fölött, vagy ahogy előúsznak a villamosok bálnái, na és azt is nagyon

LABÁDI IMRÉNÉ 1938-BAN FIZETETT ELŐ ELŐSZÖR ÚJSÁGRA – MINDIG A CÍMLAPON KEZDI EL LAPUNK OLVASÁSÁT

# 65 éve otthon vagyunk Erzsike néninél Szentesen

Több mint 60 éve lapunk hűséges előfizetője a 92 éves, szentesi Labádi Imréné. A nyugdíjas háziipari varrónő 1938-tól az Alföldi Újságot, majd később, egészen a rendszerváltásig a Délvilág jogelődjét, a Csongrád Megyei Hírlapot járatta. Erzsike néni az első betűtől az utolsóig minden nap elolvassa az újságot. Bevallása szerint nincs olyan téma, amely őt ne érdekelné.

**SZÜCS CSABA**

Jellegetes – az utca felől kéttablakos – alföldi parasztházban lakik a most 92 éves szentesi Labádi Imréné, aki már 65 éve lapunk hűséges olvasója. Erzsike

**” Minden érdekel, történjen az helyben, az országban vagy a világ bármely pontján.**

Labádi Imréné

ke néni 1938 óta fizet elő újságra, akkoriban a Kurca-parti városban megjelenő Alföldi Újságot, majd később, egészen a rendszerváltásig jogelődünket, a Csongrád Megyei Hírlapot járatta.

– Minden reggel az volt az első dolgunk, hogy behoztuk az aznapi sajtót – meséli Erzsike néni, aki 1972-ben a szentesi háziipari szövetkezettől ment nyugdíjba. – Fiatalkoromban az újság jelentette az egyetlen hírforrást, rádió



■ ERZSIKE NÉNI SZERINT NAGYON JÓ KÉZBE VENNİ AZ ÚJSÁGOT. A HÍREKET KÉSŐBB SZOMSZÉDASSZONYAIVAL TÁRGYALJA KI Fotó: Tésik Attila

csak a tehetősebbek szobáiban szólt. Az ára néhány fillér volt, így az egyszerű földművelés foglalkozók is meg tudták vásárolni.

A petróleumlámpa fénye mellett es-

ténként összegyűlt a család aprajagyja, és felolvastak egymásnak az újságból. A második világháború éveitől kezdve keresték benne a haditudósításokat: az idős asszony el-

ső férje, illetve két fivére is harcolt a fronton. Később, az 1950-es években főként a termelőszövetkezetek mindennapjairól, az ott végzett munkáról cikkeztek az újságírók.

– Az akkori életünket tükrözték vissza ezek az írások – mondja Labádi Imréné, aki mindig az első betűtől az utolsóig elolvassa a Délvilágot. – Minden érdekel, történjen az helyben, az országban vagy a világ bármely pontján. A híreket aztán jól kitérőleg valamelyik szomszédasszonyommal.

Erzsike néni, sokaktól eltérően, nem hátulról előre olvassa az újságot, szigorúan a címlapon kezd, úgy halad aztán sorban az oldalakkal. Kedvenc szerzője nincs, de azokat az írásokat nagyon szereti, amelyekben érdekes embereket mutatnak be. A lap múltját, régi cikkeket felidéző sorozat különösen közel áll a szívéhez, ahogy a nap kérdése is, bár a kérdéseket néha megmosolyogja. Az „elfogyasztott” újságokat pedig nem tüzei el kályhájában, összekötözi azokat, majd ősszel a papírgyűjtő gyerekeknek adja.

**→ VÁLTOZÁSOK.** A Délmagyarország és a Délvilág a közelmúltban komoly változásokon ment keresztül, az új nyomdagépnek köszönhetően teljesen színes lett. – A fényképek nagyon látványosak, a színek élesek, korábban nem voltak ilyen szépek – mondja Labádi Imréné. – A betűméret is jó, könnyen olvasható, pedig a szemem már nem a régi. Száz szónak is egy a vége, nagyon jó kézbe venni az újságot!